

Αγωγή της 17ης Ιουλίου 2007 — Las Marismas de Lebrija κατά Συμβουλίου και Επιτροπής**(Υπόθεση T-260/07)**

(2007/C 211/98)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Ενάγουσα: Las Marismas de Lebrija, S. Coop. And. (Σεβίλλη, Ισπανία) (εκπρόσωπος: L. Ortiz Blanco, δικηγόρος)

Εναγόμενοι: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της ενάγουσας

Η ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να δεχθεί με την απόφασή του την αγωγή αποζημιώσεως και να αναγνωρίσει, βάσει του 288 ΕΚ, το δικαίωμα της ενάγουσας να λάβει οικονομική αποζημίωση από το Συμβούλιο και την Επιτροπή εις ολόκληρον συνολικού ύψους ενός εκατομμυρίου πεντακοσίων εβδομήντα πέντε χιλιάδων εκατόν είκοσι δύο ευρώ (1 575 122 EUR) και
- να καταδικάσει τα εναγόμενα κοινοτικά όργανα στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι όμοια με εκείνα της υποθέσεως T-217/07, Las Palmeras κατά Συμβουλίου και Επιτροπής.

Αγωγή της 13ης Ιουλίου 2007 — Επιτροπή κατά Banca di Roma**(Υπόθεση T-261/07)**

(2007/C 211/99)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Ενάγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: A. Colabianchi, δικηγόρος, F. Amato και M. Wilderspin)

Εναγόμενη: Banca di Roma S.p.A.

Αιτήματα της ενάγουσας

Η ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την εδρεύουσα στην Ιταλία, Ρώμη (00144), Viale Umberto Tupini 180, Banca di Roma S.p.a., νομίμως εκπροσωπούμενη, να εκτελέσει την από 28.10.1989 τραπεζική εγγύηση υπέρ της Ευρωπαϊκής Επιτροπής·
- κατά συνέπεια, να υποχρεώσει την εδρεύουσα στην Ιταλία, Ρώμη (00144), Viale Umberto Tupini 180, Banca di Roma S.p.a., νομίμως εκπροσωπούμενη, να καταβάλει στην εδρεύουσα στο Βέλγιο, Βρυξέλλες (1039), Rue de la Loi αριθ. 200, Ευρωπαϊκή Επιτροπή το ποσό των 412 607,41 ευρώ, πλέον τόκων ποσού 94,37 ευρώ την ημέρα από τις 30 Δεκεμβρίου 2006 μέχρι την ολοσχερή εξόφληση, ή το ποσό που θα προκύψει από τη δίκη·
- να καταδικάσει την εδρεύουσα στην Ιταλία, Ρώμη (00144), Viale Umberto Tupini 180, Banca di Roma S.p.a., νομίμως εκπροσωπούμενη, στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, περιλαμβανομένων των δικαστικών εξόδων της Επιτροπής.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα αγωγή είναι αγωγή του άρθρου 238 ΕΚ βάσει ρήτρας διαιτησίας, η οποία περιέχεται στην από 28 Οκτωβρίου 1989 εγγύηση της Banco di Roma (η οποία τώρα φέρει την επωνυμία Banca di Roma) υπέρ της Επιτροπής.

Με την απόφαση C(89) 1241 της 2ας Αυγούστου 1989 (1) η Επιτροπή επέβαλε πρόστιμα σε δεκατέσσερις κατασκευαστές δομικών πλεγματών, και μεταξύ αυτών στη Ferriere Nord S.p.A., λόγω συμμετοχής σε συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές που συνιστούσαν παράβαση του άρθρου 85 (νυν άρθρου 81), παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ· στη Ferriere Nord επιβλήθηκε πρόστιμο 320 000 ECU.

Κατά το άρθρο 4 της αποφάσεως, το πρόστιμο έπρεπε να καταβληθεί από τη Ferriere Nord εντός τριών μηνών από την ημερομηνία κοινοποιήσεως της αποφάσεως αυτής, τηρουμένης της δυνατότητας της Ferriere Nord να προσκομίσει τραπεζική εγγύηση που να καλύπτει το κεφάλαιο και τους τόκους.

Με συστημένη επιστολή της 30ής Οκτωβρίου 1989, η οποία παρελήφθη στις 7 Νοεμβρίου 1989, η Ferriere Nord διαβίβασε στην Επιτροπή έγγραφο της 26ης Οκτωβρίου 1989 με το οποίο η Banco di Roma (τώρα Banca di Roma) — υποκατάστημα του Udine, δήλωσε στην Επιτροπή ότι εγγυάται την πληρωμή από την πλευρά της Ferriere Nord τόσο του προστίμου των 320 000 ECU όσο και των τόκων από τις 15 Νοεμβρίου 1989 μέχρι την ημερομηνία ολοσχερούς εξοφλήσεως.

Με την απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2006 στην υπόθεση T-153/04 (2), το Πρωτοδικείο αναγνώρισε ότι κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 2988/74 παραγράφηκε το «δικαίωμα της Επιτροπής να εκτελέσει την απόφαση Δομικά πλεγματο» (σκέψεις 53 και 58).

Ωστόσο, κατά την ενάγουσα, η απόφαση εκείνη δεν επηρεάζει την εγγύηση της Banca di Roma καθόσον, λόγω της αυτοτέλειας της εγγυήσεως αυτής, κατά το ιταλικό δίκαιο (το οποίο είναι εκείνο που έχει εφαρμογή εν προκειμένω) η Banca di Roma οφείλει να εκτελέσει την εν λόγω εγγύηση απλώς και μόνον κατόπιν αιτήσεως της Επιτροπής, χωρίς να μπορεί να αντιτάξει στην τελευταία καμία από τις ενστάσεις που ενδεχομένως θα μπορούσε να αντιτάξει η Ferriere Nord.

(¹) ΕΕ 1989, L 260, σ. 1.

(²) Δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή.

Προσφυγή της 13ης Ιουλίου 2007 — Λιθουανία κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-262/07)

(2007/C 211/100)

Γλώσσα διαδικασίας: η λιθουανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Δημοκρατία της Λιθουανίας (εκπρόσωποι: D. Kriaučiūnas και E. Matulionytė)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 4ης Μαΐου 2007 [κοινοποιηθείσα υπό τον αριθμό C(2007) 1979 τελικό] (¹)· επικουρικώς, να ακυρώσει την απόφαση αυτή κατά το μέρος που απευθύνθηκε στη Δημοκρατία της Λιθουανίας·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσβαλλόμενη απόφαση καθορίζει, αφενός, τις ευρισκόμενες, την ημερομηνία προσχωρήσεως, σε ελεύθερη κυκλοφορία στα νέα κράτη μέλη ποσότητες γεωργικών προϊόντων που υπερβαίνουν τις ποσότητες οι οποίες μπορούσε να θεωρηθεί ότι την 1η Μαΐου 2004 συνιστούσαν κανονικό απόθεμα εκ μεταφοράς και, αφετέρου, τα ποσά που πρέπει να καταλογιστούν στα νέα κράτη μέλη λόγω του κόστους της εξαλείψεως αυτών των πλεοναζουσών ποσοτήτων.

Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται νομιμότητας. Προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως.

1. Αναρμοδιότητα

Η προσφεύγουσα εκθέτει ότι το παράρτημα IV, κεφάλαιο 4, παράγραφος 4, της Πράξεως προσχωρήσεως δεν δίνει στην Επιτροπή την εξουσία να επιβάλει στα κράτη μέλη να καταβάλουν στον κοινοτικό προϋπολογισμό ποσά που έχουν τον χαρακτήρα ποινής, ειδικότερα δε όταν δεν έχει αποδειχθεί η δαπάνη στην οποία υποβλήθηκε η

Κοινότητα για την εξάλειψη των πλεοναζόντων αποθεμάτων· επίσης, η Επιτροπή υπερέβη την τριετή προθεσμία για τη λήψη αποφάσεως βάσει του άρθρου 41 της Πράξεως προσχωρήσεως, το οποίο ήταν η μόνη κατάλληλη νομική βάση για την απόφαση αυτή.

2. Παράβαση του κοινοτικού δικαίου

Παραβίαση της αρχής της βεβαιότητας δικαίου: η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει την αρχή της βεβαιότητας δικαίου καθόσον η μεθοδολογία και τα κριτήρια για τον υπολογισμό των πλεοναζόντων αποθεμάτων δεν ήταν γνωστά όταν κατά την προσχώρηση καθορίστηκαν τα δημιουργηθέντα αποθέματα, πράγμα που θα έδινε στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να αποτρέψουν την εμφάνιση πλεοναζόντων αποθεμάτων ή να τα εξαλείψουν με δαπάνες των οικονομικών μονάδων που τα είχαν δημιουργήσει. Επιπλέον, η προσβαλλόμενη απόφαση καθόρισε διαφορετικά κριτήρια -και διέυρυνε τον κατάλογο των σχετικών προϊόντων- σε σύγκριση με το άρθρο 4 του κανονισμού 1972/2003, βάσει του οποίου τα κράτη ελέγχουν τη δημιουργία πλεοναζόντων αποθεμάτων.

Παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων: αντιθέτως προς τον κανονισμό (ΕΚ) 144/97 της Επιτροπής περί των πλεοναζόντων αποθεμάτων γεωργικών προϊόντων στην Αυστρία, στη Σουηδία και στη Φινλανδία, η προσβαλλόμενη απόφαση έλαβε υπόψη όχι μόνον προϊόντα για τα οποία χορηγήθηκαν επιστροφές λόγω εξαγωγής ή για τα οποία εφαρμόστηκαν μέτρα παρεμβάσεως, αλλά και αποθέματα άλλων προϊόντων. Η αρχή αυτή παραβιάστηκε και διότι οι διαφορετικές καταστάσεις των νέων κρατών μελών έτυχαν της ίδιας μεταχειρίσεως και διότι, χωρίς δικαιολογία, δεν ελήφθησαν υπόψη οι ιδιαίτερες συνθήκες υπό τις οποίες δημιουργήθηκαν τα αποθέματά τους.

Παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και της αρχής της διαφάνειας: η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αποκαλύπτει πλήρως τα κριτήρια για τον υπολογισμό των πληρωμών, κριτήρια που, επιπλέον, συνεχώς αλλάζουν. Επίσης, μολονότι τα ίδια τα κράτη μέλη αξιολόγησαν τα αποθέματα σύμφωνα με μέτρα του κοινοτικού δικαίου, η Επιτροπή, χωρίς να εξηγήσει γιατί η αξιολόγηση αυτή είναι ακατάλληλη και χωρίς να την αμφισβητήσει, προέβη σε άλλη αξιολόγηση των ιδίων αποθεμάτων βάσει δικών της κριτηρίων.

Παράβαση των διατάξεων της Πράξεως προσχωρήσεως: πρώτον, η απόφαση δεν αποτελεί κατάλληλο μέσο για να επιτευχθούν οι στόχοι της εξαλείψεως των πλεοναζόντων αποθεμάτων που απαιτείται από το παράρτημα IV, κεφάλαιο 4, παράγραφος 2, της Πράξεως προσχωρήσεως, ειδικότερα δε καθόσον στην απόφαση ούτε καν καταβλήθηκε προσπάθεια να συνδεθούν οι ποινές με τη δαπάνη στην οποία όντως υποβλήθηκε η Κοινότητα για την εξάλειψη των αποθεμάτων. Δεύτερον, η απόφαση εκδόθηκε μετά τη λήξη της προβλεπόμενης από το άρθρο 41 της Πράξεως προσχωρήσεως τριετούς προθεσμίας από την ημερομηνία προσχωρήσεως, εντός της οποίας προθεσμίας η Επιτροπή μπορούσε να λάβει μεταβατικά μέτρα.

3. Απρόσφορη αιτιολογία

Κατά την προσφεύγουσα, η προσβαλλόμενη απόφαση έχει απρόσφορη αιτιολογία ή στερείται παντελώς αιτιολογίας. Ειδικότερα, η απόφαση δεν δείχνει ότι (και μέχρι ποιο ποσό) η Ευρωπαϊκή Κοινότητα όντως υποβλήθηκε σε δαπάνες για την εξάλειψη των περιών πρόκειται πλεοναζόντων αποθεμάτων, δαπάνες που τα κράτη μέλη οφείλουν να καλύψουν.